

Arrest

nr. 188 785 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek met de Afghaanse nationaliteit afkomstig uit Kabul. Toen u ongeveer 20 jaar was sloot u zich aan bij het Afghaans leger. U was ingekwartierd in het gebouw van het Ministerie van Defensie in Kabul, waar u zich vooral bezig hield met logistieke en administratieve taken. Omdat u soms ook moest wachtlopen kreeg u in 2010 gedurende een maand een commando opleiding in Turkije. Omwille van uw functie in het gebouw van het Ministerie van Defensie in Kabul werd u telefonisch benaderd door de taliban om met hen samen te werken. Een tiental dagen na het eerste telefoontje werd u gevraagd om twee mannen van de taliban in het ministerie binnen te smokkelen. U weigerde daarop in te gaan omdat u geen verrader bent. Na het tweede telefoontje ging u opnieuw naar uw werk en vertelde aan uw overste wat er was gebeurd. Deze verwees u door naar de geheime dienst

van het ministerie, waar u verteld werd om voorzichtig te zijn en hun op de hoogte te brengen wanneer u nogmaals door de taliban werd benaderd. Voor het overige konden zij echter niet veel voor u doen. Een aantal dagen later ontving u thuis een derde telefoontje waarin u werd voorgesteld om toch één man van de taliban in het ministerie binnen te smokkelen. Zij beloofden tevens dat u daarvoor financieel zou worden vergoed. Een drietal dagen na het laatste telefoontje kwam de taliban naar uw huis. U wist echter langs het raam te ontsnappen en besloot het land te verlaten. U ging naar een vriend van uw vader die een smokkelaar regelde die u hielp om Afghanistan te verlaten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een aantal foto's voor waarop u staat afgebeeld als militair en een aantal badges neer waaronder een toegangsbadge voor het Ministerie van Defensie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat uit de documenten die u voorlegt kan worden aangenomen worden dat u een militair bent in het Afghaanse leger. Doch het feit dat u louter een militair bent is niet voldoende op zich om in aanmerking te komen voor het Vluchtelingenstatuut. Om als militair aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming dient u aan te tonen dat u een zodanig profiel heeft dat uw leven gevaar loopt of wanneer u aannemelijk heeft gemaakt door het afleggen van geloofwaardige verklaringen dat u persoonlijk wordt geviséerd.

In uw geval dient te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen omwille van het feit dat u werkzaam was bij het Ministerie van Defensie door de taliban benaderd werd om met hen samen te werken en bij een weigering uw leven in gevaar zou komen.

Vooreerst kan er getwijfeld worden over de belangrijkheid van uw functie die u bij het Ministerie van Defensie uitoefende. Er kan immers worden verondersteld dat de taliban u omwille van uw functie contacteerde om strijders binnenin het Ministerie te smokkelen. Echter konden uw verklaringen en kennis over uw dienst niet overtuigen.

Zo verklaarde u in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u het hoofd van de "HRM" niet kent (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 8). Wat op zich opmerkelijk te noemen is daar u in de uitoefening van uw functie ook met personeelszaken bezig was. U verklaarde immers dat u onder andere afwezigheden diende te controleren en melden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 6). Plots tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal weet u wel te vertellen wie aan het hoofd stond van de personeelsdienst. U verklaarde immers dat Latufullah Khan de generaal majoor was van de "HRM" (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p. 2). Uit het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt ook niet duidelijk of het hoofd van de personeelsdienst nu een militair of een burger is. Aanvankelijk zegt u dat hij een militair is, namelijk een generaal. U gevraagd naar burgers die werkzaam zijn in het gebouw van het Ministerie van Defensie stelt u plots dat aan het hoofd van "HRM" een burger staat (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 8 en p. 9). U geconfronteerd daarmee, verklaart dat hij een militaire graad heeft maar geen militair is. U gevraagd of het burgerpersoneel dan dezelfde graden hebben als de militairen, antwoordt u dat dit voor de burgers anders is. U gevraagd waarom het hoofd van "HRM" dan wel een militaire graad heeft kunt u enkel zeggen dat zijn rang militair is maar hij werkt als burger. Uiteindelijk komt u dan tot de conclusie dat het wel een militair is maar als burger werkt omdat hij burgerkledij droeg (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 9). Daar u beweerde dat militairen en burgers werkzaam in het Ministerie van Defensie verschillende graden hebben, werd u de vraag gesteld wat dan de graden zijn van het burgerpersoneel. Daarop kon u geen antwoord geven en stelde u wel de rangen te weten maar niet de graden. Verder blijft u vaag wanneer u vragen werden gesteld omtrent de hiërarchie en het takenpakket van de militairen die werkzaam waren op dezelfde dienst als u. U verklaarde dat de verantwoordelijke van uw dienst Kolonel Ragmatullah was. U gevraagd aan wie u moest rapporteren wanneer er problemen waren zei u bij uw overste, namelijk kolonel Ragmatullah. U gevraagd naar de hiërarchie in uw dienst en aan wie u allemaal moest rapporteren antwoordde telkens "de kolonel" en als die niet aanwezig was een andere kolonel. U gevraagd aan wie u moest rapporteren wanneer die andere kolonel afwezig was, bleef u het antwoord schuldig. U verder gevraagd naar de hiërarchie in uw dienst leek u de vraag niet te begrijpen en om de vraag te verduidelijken werd aangegeven dat aan het hoofd de kolonel staat en dat u verder de hiërarchische orde in uw dienst moest weergeven. Vervolgens kwam u niet verder dat onder de kolonel een luitenant- kolonel kwam. U erop gewezen of u als sergeant dan de derde in graad was, vertelde u dat er ook nog 15 officieren en 20 sergeanten waren waarvan u er één was. U nogmaals gevraagd aan wie u rechtstreeks diende te rapporteren, antwoordde opnieuw dat dit aan de kolonel was. U erop gewezen dat het in een militaire hiërarchie wel opmerkelijk is dat u zich ook bij kleine problemen

rechtstreeks tot de kolonel moest wenden, terwijl er nog een vijftiental officieren waren die boven u stonden, kon u enkel zeggen dat de kolonel verantwoordelijk was voor uw directie en u bij hem verantwoording moest afleggen. Wat betreft de taken van de andere officieren in uw dienst blijft u eerder vaag en beperkt u zich door te zeggen dat ze bij de nachtdienst een ander takenpakket krijgen en dat de taken door de kolonels 's morgens worden verdeeld (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 7). Bovendien bent u doorheen uw verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal niet eensluidend over de militaire graden die u bekleedde. Zo verklaarde u tijdens gans het eerste gehoor dat u sergeant was, dit blijkt trouwens ook uit de badge die u neerlegde waarop "SFC" staat of "Sergeant First Class". Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u luitenant was. U stelde zelfs dat u onmiddellijk luitenant geworden bent en dat dit uw eerste graad was (zie gehoorverslag CGVS, p 13)

Wat ook opvalt is dat, ofschoon u verklaarde vooral administratieve taken te hebben uitgevoerd in het Ministerie van Defensie enkel foto's neerlegt van uzelf terwijl u opleiding kreeg met zware wapens. Meer nog u legt een attest neer waaruit blijkt dat u een commandotraining heeft gevolgd in Turkije voor een reservebataljon dat onmiddellijk kan worden ingezet bij militaire operaties. Meer nog de opleiding in Turkije die u heeft gevolgd werd zelfs van drie maanden ingekort naar één maand omdat het reservebataljon dringend moest terugkeren. Dat men u die vooral administratieve taken vervulde en nooit aan militaire operaties heeft deelgenomen heeft uitgekozen om een versnelde commando opleiding te volgen kan moeilijk overtuigen. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd antwoordde u dat u ook moest wachtlopen en checkpoints controleren. Deze uitleg kan weinig overtuigen, logischerwijze kan worden aangenomen dat dit algemene functies zijn die worden uitgevoerd door alle militairen wanneer zij van wacht zijn, zonder dat zij daarvoor een versnelde commando opleiding moeten volgen. Commando opleidingen worden normaliter gegeven aan elitesoldaten om meer specifieke militaire taken te verrichten. Uit wat voorafgaat kan ernstig worden getwijfeld aan uw beweerde functie binnen het Ministerie van Defensie en rijst het vermoeden dat u die functie heeft verzonnen omdat het beter kadert in uw asielrelaas.

In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw functie binnen het Ministerie van Defensie, dient nog te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u juist omwille van die functie door de taliban benaderd werd om talibanleden in het Ministerie van Defensie binnen te smokkelen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk vanuit uw functie geen enkele meerwaarde heeft voor de taliban om leden van hen binnen te smokkelen. Er werd u immers gevraagd uiteen te zetten hoe u het zou aanpakken om leden van de taliban in het Ministerie binnen te laten en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet genoeg verantwoordelijkheid zou hebben om de taliban het Ministerie binnen te smokkelen. U verklaarde immers dat de arbeiders die u escorteerde werden gefouilleerd en dat uiteindelijk de Dienst Opsporingen en Operaties een beslissing neemt of iemand al dan niet mag worden binnengelaten. U zou zelf aan de poort wachten tot de arbeiders waren gecontroleerd om ze dan verder te escorteren wanneer ze reeds in het Ministerie waren. In deze context is het dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban u zou aanspreken om mensen binnen te smokkelen, terwijl u daarbij nauwelijks enige concrete bijdrage kan leveren en de uiteindelijke beslissing of mensen het Ministerie binnen mogen niet bij u ligt. U gevraagd waarom de taliban u juist aansprak om leden binnen te smokkelen verklaarde u dat u het niet wist, u zei dat dit de taak was van hun geheime dienst (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p.9, p.10 en p. 11). In het kader van uw verklaringen dat de taliban alles van u wist en dat ze beschikken over een sterk uitgeruste geheime dienst (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p. 13) is het op zijn minst eigenaardig te noemen dat zij niet wisten dat u eigenlijk niet bevoegd was om toelating te geven om mensen in het Ministerie binnen te laten. Verder is het ook niet geloofwaardig dat een terroristische organisatie zoals de taliban, na uw eerste weigering zou onderhandelen en akkoord zou gaan om in de plaats van twee mensen slechts één persoon binnen te smokkelen en zelfs bereid waren om u een huis, geld of een auto te geven indien u op hun aanbod zou ingaan. Dat de taliban bereid was een aanzienlijke vergoeding te geven aan een persoon die op zich niet bevoegd was om hun opdracht uit te voeren is op zich ook opmerkelijk te noemen.

Verder is het eigenaardig dat de geheime dienst van het Ministerie van Defensie, nadat u een klacht indiende na het ontvangen van het tweede telefoontje, er zich enkel tot beperkt te zeggen dat u voorzichtig moet zijn en geen contact meer mocht hebben met uw vrienden. U moest gewoon doorgaan met uw werk maar diende geen escortes meer te doen. Meer nog: de officier van de geheime dienst stelde zelfs dat het leger niet machtig was om in te grijpen en u te beschermen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2016, p. 11). Wat toch wel een eigenaardige reactie voor een officier van de geheime dienst is. Opvallend is ook dat de geheime dienst de gelegenheid niet heeft aangegrepen om de taliban eventueel een slag toe te brengen en personen die het plan hadden opgevat om een aanslag te plegen in een belangrijk gebouw zoals het Ministerie van Defensie op te pakken. U daarmee geconfronteerd,

stelde daarvan niets te weten en zei dat u de officier van de geheime dienst verder op de hoogte moest houden. U gevraagd of u dat heeft gedaan, na het ontvangen van het volgend telefoontje, antwoordde ontkennend en zei dat u dit niet kon omdat uw huis ondertussen was aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2017, p.11). Nochtans verklaarde u eerder in het gehoor dat u een derde telefoontje ontving en dat uw huis pas drie dagen na ontvangst van het derde telefoontje door de taliban werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2017, p. 9 en p. 15). Bijgevolg had u tussen het derde telefoontje en de aanval op uw huis nog ruimschoots de tijd om de geheime dienst in te lichten. Verder in het gehoor vertelde u ook dat u na het ontvangen van het derde telefoontje nog eventjes wou wachten tot wanneer u opnieuw ging worden opgebeld (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2016, p.12), wat op zich een eigenaardige reactie is van een beroepssoldaat die in een precare situatie zit en die het bevel had gekregen om zijn oversten onmiddellijk op de hoogte te stellen. Uit wat voorafgaat volgt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u door de taliban werd gevisieerd omdat u weigerde met hen samen te werken.

Wat betreft de documenten die u neerlegt kan worden besloten dat die aantonen dat u een militair bent uit Afghanistan, maar voor het overige niets aan uw asielrelaas toevoegen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat uit de documenten die u voorlegt kan worden aangenomen worden dat u een militair bent in het Afghaanse leger. Doch het feit dat u louter een militair bent is niet voldoende op zich om in aanmerking te komen voor het Vluchtelingenstatuut. Om als militair aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming dient u aan te tonen dat u een zodanig profiel heeft dat uw leven gevaar loopt of wanneer u aannemelijk heeft gemaakt door het afleggen van geloofwaardige verklaringen dat u persoonlijk wordt geviséerd.

In uw geval dient te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen omwille van het feit dat u werkzaam was bij het Ministerie van Defensie door de taliban benaderd werd om met hen samen te werken en bij een weigering uw leven in gevaar zou komen.

Vooreerst kan er getwijfeld worden over de belangrijkheid van uw functie die u bij het Ministerie van Defensie uitoefende. Er kan immers worden verondersteld dat de taliban u omwille van uw functie contacteerde om strijders binnenin het Ministerie te smokkelen. Echter konden uw verklaringen en kennis over uw dienst niet overtuigen.

Zo verklaarde u in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u het hoofd van de “HRM” niet kent (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 8). Wat op zich opmerkelijk te noemen is daar u in de uitoefening van uw functie ook met personeelszaken bezig was. U verklaarde immers dat u onder andere afwezigheden diende te controleren en melden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 6). Plots tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal weet u wel te vertellen wie aan het hoofd stond van de personeelsdienst. U verklaarde immers dat Latufullah Khan de generaal majoor was van de “HRM” (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p. 2). Uit het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt ook niet duidelijk of het hoofd van de personeelsdienst nu een militair of een burger is. Aanvankelijk zegt u dat hij een militair is, namelijk een generaal. U gevraagd naar burgers die werkzaam zijn in het gebouw van het Ministerie van Defensie stelt u plots dat aan het hoofd van “HRM” een burger staat (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 8 en p. 9). U geconfronteerd daarmee, verklaart dat hij een militaire graad heeft maar geen militair is. U gevraagd of het burgerpersoneel dan dezelfde graden hebben als de militairen, antwoordt u dat dit voor de burgers anders is. U gevraagd waarom het hoofd van “HRM” dan wel een militaire graad heeft kunt u enkel

zeggen dat zijn rang militair is maar hij werkt als burger. Uiteindelijk komt u dan tot de conclusie dat het wel een militair is maar als burger werkt omdat hij burgerkledij droeg (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 9). Daar u beweerde dat militairen en burgers werkzaam in het Ministerie van Defensie verschillende graden hebben, werd u de vraag gesteld wat dan de graden zijn van het burgerpersoneel. Daarop kon u geen antwoord geven en stelde u wel de rangen te weten maar niet de graden. Verder blijft u vaag wanneer u vragen werden gesteld omtrent de hiërarchie en het takenpakket van de militairen die werkzaam waren op dezelfde dienst als u. U verklaarde dat de verantwoordelijke van uw dienst Kolonel Ragmatullah was. U gevraagd aan wie u moest rapporteren wanneer er problemen waren zei u bij uw overste, namelijk kolonel Ragmatullah. U gevraagd naar de hiërarchie in uw dienst en aan wie u allemaal moest rapporteren antwoordde telkens "de kolonel" en als die niet aanwezig was een andere kolonel. U gevraagd aan wie u moest rapporteren wanneer die andere kolonel afwezig was, bleef u het antwoord schuldig. U verder gevraagd naar de hiërarchie in uw dienst leek u de vraag niet te begrijpen en om de vraag te verduidelijken werd aangegeven dat aan het hoofd de kolonel staat en dat u verder de hiërarchische orde in uw dienst moest weergeven. Vervolgens kwam u niet verder dat onder de kolonel een luitenant- kolonel kwam. U erop gewezen of u als sergeant dan de derde in graad was, vertelde u dat er ook nog 15 officieren en 20 sergeanten waren waarvan u er één was. U nogmaals gevraagd aan wie u rechtstreeks diende te rapporteren, antwoordde opnieuw dat dit aan de kolonel was. U erop gewezen dat het in een militaire hiërarchie wel opmerkelijk is dat u zich ook bij kleine problemen rechtstreeks tot de kolonel moest wenden, terwijl er nog een vijftiental officieren waren die boven u stonden, kon u enkel zeggen dat de kolonel verantwoordelijk was voor uw directie en u bij hem verantwoording moest afleggen. Wat betreft de taken van de andere officieren in uw dienst blijft u eerder vaag en beperkt u zich door te zeggen dat ze bij de nachtdienst een ander takenpakket krijgen en dat de taken door de kolonels 's morgens worden verdeeld (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 juni 2016, p. 7). Bovendien bent u doorheen uw verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal niet eensluidend over de militaire graden die u bekleedde. Zo verklaarde u tijdens gans het eerste gehoor dat u sergeant was, dit blijkt trouwens ook uit de badge die u neerlegde waarop "SFC" staat of "Sergeant First Class". Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u luitenant was. U stelde zelfs dat u onmiddellijk luitenant geworden bent en dat dit uw eerste graad was (zie gehoorverslag CGVS, p 13)

Wat ook opvalt is dat, ofschoon u verklaarde vooral administratieve taken te hebben uitgevoerd in het Ministerie van Defensie enkel foto's neerlegt van uzelf terwijl u opleiding kreeg met zware wapens. Meer nog u legt een attest neer waaruit blijkt dat u een commandotraining heeft gevolgd in Turkije voor een reservebataljon dat onmiddellijk kan worden ingezet bij militaire operaties. Meer nog de opleiding in Turkije die u heeft gevolgd werd zelfs van drie maanden ingekort naar één maand omdat het reservebataljon dringend moest terugkeren. Dat men u die vooral administratieve taken vervulde en nooit aan militaire operaties heeft deelgenomen heeft uitgekozen om een versnelde commando opleiding te volgen kan moeilijk overtuigen. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd antwoordde u dat u ook moest wachtlopen en checkpoints controleren. Deze uitleg kan weinig overtuigen, logischerwijze kan worden aangenomen dat dit algemene functies zijn die worden uitgevoerd door alle militairen wanneer zij van wacht zijn, zonder dat zij daarvoor een versnelde commando opleiding moeten volgen. Commando opleidingen worden normaliter gegeven aan elitesoldaten om meer specifieke militaire taken te verrichten. Uit wat voorafgaat kan ernstig worden getwijfeld aan uw beweerde functie binnen het Ministerie van Defensie en rijst het vermoeden dat u die functie heeft verzonnen omdat het beter kadert in uw asielrelaas.

In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw functie binnen het Ministerie van Defensie, dient nog te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u juist omwille van die functie door de taliban benaderd werd om talibanleden in het Ministerie van Defensie binnen te smokkelen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk vanuit uw functie geen enkele meerwaarde heeft voor de taliban om leden van hen binnen te smokkelen. Er werd u immers gevraagd uiteen te zetten hoe u het zou aanpakken om leden van de taliban in het Ministerie binnen te laten en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet genoeg verantwoordelijkheid zou hebben om de taliban het Ministerie binnen te smokkelen. U verklaarde immers dat de arbeiders die u escorteerde werden gefouilleerd en dat uiteindelijk de Dienst Opsporingen en Operaties een beslissing neemt of iemand al dan niet mag worden binnengelaten. U zou zelf aan de poort wachten tot de arbeiders waren gecontroleerd om ze dan verder te escorteren wanneer ze reeds in het Ministerie waren. In deze context is het dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban u zou aanspreken om mensen binnen te smokkelen, terwijl u daarbij nauwelijks enige concrete bijdrage kan leveren en de

uiteindelijke beslissing of mensen het Ministerie binnen mogen niet bij u ligt. U gevraagd waarom de taliban u juist aansprak om leden binnen te smokkelen verklaarde u dat u het niet wist, u zei dat dit de taak was van hun geheime dienst (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p.9, p.10 en p. 11). In het kader van uw verklaringen dat de taliban alles van u wist en dat ze beschikken over een sterk uitgeruste geheime dienst (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19 juli 2016, p. 13) is het op zijn minst eigenaardig te noemen dat zij niet wisten dat u eigenlijk niet bevoegd was om toelating te geven om mensen in het Ministerie binnen te laten. Verder is het ook niet geloofwaardig dat een terroristische organisatie zoals de taliban, na uw eerste weigering zou onderhandelen en akkoord zou gaan om in de plaats van twee mensen slechts één persoon binnen te smokkelen en zelfs bereid waren om u een huis, geld of een auto te geven indien u op hun aanbod zou ingaan. Dat de taliban bereid was een aanzienlijke vergoeding te geven aan een persoon die op zich niet bevoegd was om hun opdracht uit te voeren is op zich ook opmerkelijk te noemen.

Verder is het eigenaardig dat de geheime dienst van het Ministerie van Defensie, nadat u een klacht indiende na het ontvangen van het tweede telefoontje, er zich enkel tot beperkt te zeggen dat u voorzichtig moet zijn en geen contact meer mocht hebben met uw vrienden. U moest gewoon doorgaan met uw werk maar diende geen escortes meer te doen. Meer nog: de officier van de geheime dienst stelde zelfs dat het leger niet machtig was om in te grijpen en u te beschermen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2016, p. 11). Wat toch wel een eigenaardige reactie voor een officier van de geheime dienst is. Opvallend is ook dat de geheime dienst de gelegenheid niet heeft aangegrepen om de taliban eventueel een slag toe te brengen en personen die het plan hadden opgevat om een aanslag te plegen in een belangrijk gebouw zoals het Ministerie van Defensie op te pakken. U daarmee geconfronteerd, stelde daarvan niets te weten en zei dat u de officier van de geheime dienst verder op de hoogte moest houden. U gevraagd of u dat heeft gedaan, na het ontvangen van het volgend telefoontje, antwoordde ontkennend en zei dat u dit niet kon omdat uw huis ondertussen was aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2017, p.11). Nochtans verklaarde u eerder in het gehoor dat u een derde telefoontje ontving en dat uw huis pas drie dagen na ontvangst van het derde telefoontje door de taliban werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2017, p. 9 en p. 15). Bijgevolg had u tussen het derde telefoontje en de aanval op uw huis nog ruimschoots de tijd om de geheime dienst in te lichten. Verder in het gehoor vertelde u ook dat u na het ontvangen van het derde telefoontje nog eventjes wou wachten tot wanneer u opnieuw ging worden opgebeld (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/07/2016, p.12), wat op zich een eigenaardige reactie is van een beroepssoldaat die in een precare situatie zit en die het bevel had gekregen om zijn oversten onmiddellijk op de hoogte te stellen. Uit wat voorafgaat volgt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u door de taliban werd gevisieerd omdat u weigerde met hen samen te werken.

Wat betreft de documenten die u neerlegt kan worden besloten dat die aantonen dat u een militair bent uit Afghanistan, maar voor het overige niets aan uw asielrelaas toevoegen. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat eventuele incoherenties in zijn verklaringen berusten op misverstanden die het gevolg zouden zijn van het feit dat de tolk de militaire terminologie niet correct wist te vertalen, stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewering op geen enkele wijze staft en dat zij evenmin steun vindt in het administratief dossier. Uit de respectievelijke gehoorverslagen blijkt niet dat de tolk tijdens het gehoor verschillende malen gebruik moest maken van de online vertaaldienst Google Translate, noch dat verzoeker hierover zijn ongenoegen zou hebben geuit. Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoont dat de door hem gebezigde militaire termen gebrekkig werden vertaald, kan hierin geen verklaring gevonden worden voor het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zodat verzoeker niet ernstig kan menen dat zijn asielaanvraag hierdoor werd afgewezen.

Mede gelet op het voorgaande doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde incoherentie wat betreft de militaire graad die hij bekleedde, waar hij stelt dat hij hieromtrent steeds eensluidend is geweest – verzoeker zou steeds verklaard hebben dat hij sergeant is geweest – en de vertaling van wat hij desbetreffend tijdens zijn tweede gehoor heeft verklaard niet correct is. De Raad stelt vast dat verzoeker waar hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij luitenant was geconfronteerd werd met het gegeven dat hij eerder had gesteld sergeant te zijn en dit uitdrukkelijk ontkende. Verzoeker voegde er zelfs aan toe dat het op zijn kaarten staat dat hij luitenant was en dat iedereen tevreden over hem was (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). De Raad wijst verzoeker er overigens op dat de tolk blijkens het

tolknummer vermeld op de respectievelijke gehoorverslagen zowel tijdens het eerste gehoor als tijdens het tweede gehoor dezelfde was (zie stuk 4, gehoorverslag, p. 1 en stuk 8, gehoorverslag, p. 1).

Met het enkele argument dat het legersysteem in Afghanistan anders is dan in België verschoont noch verklaart verzoeker zijn vage en onaannemelijke verklaringen met betrekking tot de hiërarchisch orde binnen zijn eigen dienst (stuk 8, gehoorverslag, p. 7).

Dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor aan de tolk zou hebben verteld dat het hoofd van de dienst "HRM" Latufullah Khan heet, is een loze bewering die geen steun vindt in het desbetreffende gehoorverslag.

Het argument dat verzoeker niet veel gevraagd werd omtrent de functie van het hoofd van de dienst "HRM" doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over diens militaire dan wel civiele statuut. Waar verzoeker suggereert dat de vraag naar de graden van de civiele personeelsleden niet relevant was omdat er binnen zijn directoraat geen burgers werkzaam waren, stelt de Raad vast dat verzoeker aangaf dat burgers en militairen werkzaam in het ministerie van Defensie verschillende graden hebben en het derhalve niet onlogisch is dat verzoeker desbetreffend om meer uitleg werd gevraagd (stuk 8, gehoorverslag, p. 9).

Hem tijdens zijn eerste gehoor gevraagd waarom hij een commando-opleiding moest volgen, gelet op de eerder administratieve functie die hij bekleedde, antwoordde verzoeker dat hij onder meer ook moest wachtlopen en controleposten controleren samen met een officier (stuk 8, gehoorverslag, p. 11). Net zomin als de verwerende partij ziet de Raad in welke bijdrage een versnelde commando-opleiding kan leveren aan de uitvoering van opdrachten die mogen worden verondersteld tot het takenpakket te behoren van elke militair die de wacht doet. Waar verzoeker betoogt dat deze commando-opleiding in eerste instantie bedoeld was voor mensen uit het reservebataljon maar elk directoraat minstens één persoon mocht laten deelnemen, en verzoeker deze kans kreeg "*omdat hij goed was in hetgeen hij moest doen*", suggereert hij dat er geen direct verband was tussen de commando-opleiding en de inhoud van zijn functie binnen het ministerie van Defensie en biedt hij dus een loutere verklaring *post factum* waaraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij vanuit zijn functie bevoegd was om arbeiders te escorteren en dat de taliban hiervan op de hoogte waren, maar doet zodoende geen afbreuk aan de vaststelling dat hij blijkens zijn verklaringen niet over de beslissingsmacht beschikte om personen al dan niet binnen te laten in de gebouwen van het ministerie (stuk 4, gehoorverslag, p. 9-11).

Verzoeker wijst erop dat het niet is omdat de taliban hun voorstel aanpasten dat hem zomaar de vrije keuze werd gelaten om er al dan niet op in te gaan. Dit is evenwel geen afdoende verklaring waarom een terroristische organisatie als de taliban na een eerste weigering zou onderhandelen en akkoord zou gaan om in de plaats van twee mensen slechts één persoon binnen te smokkelen en op de koop toe bereid zou zijn om verzoeker daarvoor te vergoeden.

Waar verzoeker stelt dat zijn vrienden hem verraden moeten hebben bij de taliban en de geheime dienst hem niet voldoende kon beschermen, verklaart hij niet waarom een instantie die bij uitstek is uitgerust om de veiligheid van onderdanen te garanderen niet krachtadiger optreedt en de gelegenheid niet aangrijpt om de talibanleden die betrokken waren bij het plan om een aanslag te plegen in de gebouwen van het ministerie van Defensie op te pakken. Dat verzoeker na ontvangst van het derde telefoontje wel naar de directeur van de geheime dienst zou zijn gegaan maar dat deze in vergadering was en verzoeker hem daarom niet kon spreken, is een loze bewering die bovendien louter *post factum* wordt aangevoerd. Tijdens zijn tweede gehoor gevraagd waarom hij na het derde telefoontje niet meer gesproken had met de geheime dienst, antwoordde verzoeker immers dat hij zich voorgenomen had nog even te wachten voor het geval hij nog eens zou worden opgebeld en dat zijn huis kort nadien werd aangevallen door de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 12).

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt geen informatie waaruit kan blijken dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de hoofdstad Kabul niet langer actueel of correct zou zijn. Uit de gevoegde persartikels kan niets worden afgeleid aangaande de impact van het grote aantal intern ontheemden (IDP's) of het gegeven dat de Afghaanse troepen alsmaar meer terrein verliezen aan de taliban op de veiligheidssituatie in Kabul (stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF